

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.550 van 27 februari 2003
in de zaak A.114.625/VII-28.269**

In zake :

1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij:
advocaat P. ROBERT
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Peruviaanse nationaliteit, op 24 december 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 augustus 2001 en 9 oktober 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 9 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 22 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAMBRECHT, die, loco advocaat P. ROBERT, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur J. JANS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De eerste verzoekende partij komt België binnen op 21 juni 2001, de tweede op 1 september 2001. Zij verklaren zich respectievelijk vluchteling op 6 juli 2001 en 4 september 2001.

1.2. De Minister van Binnenlandse Zaken neemt respectievelijk op 1 augustus 2001 en op 9 oktober 2001 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 26 november 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissingen van de Commissaris-generaal zijn als volgt gemotiveerd :

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Volgens uw verklaringen heeft u de Peruviaanse nationaliteit en woonde u in Tayacaja. U verklaarde dat uw problemen begonnen op 11 juli 1996 toen u een anonieme brief vond van MRTA (Movimiento Revolucionario Tupac Amaru) waarin men u om geld vroeg (2000 dollar). U zou uiteindelijk 1500 dollar betaald hebben. Op 8 oktober 1996 zou u opnieuw een dreigbrief van MRTA ontvangen hebben, maar dit keer zou u er geen belang aan gehecht hebben. Op 29 oktober 1996 zou uw vrouw overvallen zijn en beroofd van 2000 dollar toen ze op weg was naar de bank.

In december 1996 zouden u en uw vrouw ontvoerd zijn en één nacht op een onbekende plaats zijn vastgehouden. In augustus 1997 zou u opnieuw anonieme brieven ontvangen hebben, maar ook ditmaal zou u er niet op ingegaan zijn. Enkele maanden later zou u opnieuw bedreigd zijn door 2 mannen van MRTA die u 2000 dollar zouden gevraagd hebben. De volgende dag zou u het geld gedeponereerd hebben op een met hen afgesproken plaats. Op 23 mei 1998 zou u op weg naar de bank door 2 mannen van MRTA beroofd zijn van een grote som geld. U zou uiteindelijk naar de politie gegaan zijn om aangifte te doen van dit voorval.

Na het faillissement van uw bedrijfje, zou u in maart 1999 verhuisd zijn naar Mala.

Begin augustus 1999 zouden 5 gewapende leden van MRTA uw huis zijn binnengedrongen en u gedwongen hebben tot hun organisatie toe te treden. Na 5 dagen zou u één van de bewakers overmeesterd hebben en erin geslaagd zijn te ontsnappen samen met uw vrouw en kinderen. Uw vrouw zou dit voorval hebben aangegeven bij de politie en u en uw echtgenote zouden verhuisd zijn naar Oroya. Aldaar zou u op 30 januari 2000 meegenomen zijn naar een trainingskamp van MRTA. Na 2 maanden zou u ontsnapt zijn en naar huis teruggekeerd zijn (in maart 2000). Daar zou u vervolgens vernomen hebben dat uw vrouw naar haar ouders in Lima gegaan was en besloot u naar Pampatayacaja te vertrekken. In januari 2001 zou u uw neef naar Lima gestuurd hebben om uw vrouw en kinderen op te zoeken. Uw schoonvader zou gezegd hebben dat zij naar België gevlucht was. U zou daarop besloten hebben uw vrouw achterna te reizen. U zou vertrokken zijn vanuit Lima naar Caracas op 20 juni 2001. Vanuit Caracas zou u naar Amsterdam gevlogen zijn om van daaruit naar Brussel te reizen. Op 6 juli 2001 vroeg u asiel aan.

U legde volgende documenten voor: een overlijdensakte van uw doodgeboren kind, het politieverlag van uw aangifte van diefstal op 25 mei 1998, uw identiteitskaart, een kopie van uw huwelijksakte.

Eerst dient te worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de opeenvolgende verklaringen van u en uw vrouw. Zo verklaarde uw echtgenote in eerste instantie dat de personen die in maart 1999 uw huis binnendrongen leden van het "Lichtend Pad" waren en niet van dezelfde beweging als de mensen die u in de jaren voordien (MRTA) bedreigd zouden hebben. U spreekt dat tegen tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en zegt daar dat dat feit in augustus 1999 plaatsvond en dat ook deze mensen leden van de MRTA waren. Het is uiteindelijk die laatste versie die door u beiden wordt gevolgd in dringend beroep.

Verder verklaarde uw echtgenote in dringend beroep dat op 30 januari 2000 twee personen uw huis binnengekomen zijn en u hebben meegenomen (p. 8). Tijdens haar eerste interview zei ze daarentegen dat dit incident plaatsvond op 1 januari 2000 en bevestigde zij nogmaals dat het leden van het Lichtend Pad betrof. Uzelf verklaarde dan weer eerst dat u op 30 januari 2000 op straat plots werd tegengehouden. Men zou u in een auto gedwongen hebben en meegenomen naar een MRTA-trainingskamp, onder de bedreiging dat men uw vrouw en kinderen reeds ontvoerd had (verslag DVZ). In strijd daarmee beweerde u later, in dringend beroep, dat u die dag op straat gevolgd werd tot aan uw huis. Terwijl men u in de auto zou geduwd hebben, zou u nog net uw vrouw gezien hebben die de deur opendeed en uw belagers zouden u verzekerd hebben dat uw vrouw niets zou gebeuren (verslag CGVS, p.6).

Deze tegenstrijdigheden doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien dient vastgesteld te worden dat, zelfs indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, u onvoldoende gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat u in uw land een gegronde vrees voor vervolging heeft. U verklaarde immers dat u tot tweemaal toe aangifte heeft gedaan bij de politie die telkenmale een onderzoek gestart is. Naar aanleiding daarvan zouden bovendien de mannen die u in 1999 in uw huis gegijzeld hadden, gearresteerd zijn. Daarenboven zou u van maart 2000 tot juni 2001 zonder enig probleem in uw land verbleven hebben.

Gelet op het voorgaande kan geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, worden vastgesteld. De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan de bovenstaande vaststellingen."

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Volgens uw verklaringen heeft u de Peruviaanse nationaliteit en woonde u te Lima. Uw problemen zouden begonnen zijn op 11 juli 1996 toen u een anonieme brief ontving van MRTA (Movimiento Revolucionario Tupac Amaru) waarin men u een bedrag van 2000 dollar vroeg. Op 6 oktober 1996 zou u opnieuw dreigbrieven ontvangen hebben waarin nogmaals 2000 dollar gevraagd werd. Later die maand zou u op weg naar de bank overvallen zijn door 2 mannen die u 2000 dollar zouden onttreemd hebben. In december 1996 zouden u en uw man ontvoerd geweest zijn en

naar een onbekende plaats gebracht zijn waar u een nacht en een dag zou vastgehouden zijn.

Daarna zou u geen verdere problemen gekend hebben tot 1 augustus 1997 toen u opnieuw een dreigbrief met dezelfde eis zou ontvangen hebben van MRTA. Na een nieuwe bedreiging in november 1997 zou u het geld betaald hebben. Op 23 mei 1998 zou uw man tegengehouden zijn door 2 mannen die hem zijn geld onttrokken. Vervolgens zou uw man van dit voorval aangifte hebben gedaan bij de politie die een onderzoek zou gestart zijn. Het bedrijfje van uw man zou failliet gegaan zijn en u zou daarop besloten hebben naar Mala te verhuizen in maart 1999.

In augustus 1999 zouden 5 gewapende personen uw huis binnengedrongen zijn. Ze zouden 4 à 5 dagen bij u in huis gebleven zijn. Daarna zou uw man een van de bewakers overmeesterd hebben en zou u ontsnapt zijn met uw echtgenoot en kinderen. Daarop zou u naar de politie gegaan zijn om deze feiten aan te geven. Dezelfde dag nog zou u naar Oroya vertrokken zijn met uw echtgenoot en kinderen alwaar u tot 30 januari 2000 zonder problemen zou verbleven zijn. Op 30 januari 2000 zouden 2 personen uw huis binnengekomen zijn en uw man meegenomen hebben.

U zou nog 2 maanden in Oroya gebleven zijn, maar daarna naar uw ouders getrokken zijn in Lima. Vanaf maart tot augustus 2000 zou u bij uw ouders gebleven zijn zonder verdere problemen. Uiteindelijk besloot u toch alleen het land te verlaten uit vrees dat men u nog zou komen zoeken. Op 31 augustus 2000 zou u vanuit Lima naar Venezuela gereisd zijn om van daaruit via Parijs, in België aan te komen. Op 4 september 2000 vroeg u asiel aan. Uw kinderen zou u bij uw ouders in Lima hebben achtergelaten.

U legde volgende documenten voor: een overlijdensakte van uw doodgeboren baby, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van het politieverslag (23 mei 1998), uw verkiezingskaart.

Er dient gewezen te worden op het feit dat u uw asielaanvraag baseert op de dezelfde feiten als uw echtgenoot. Gezien in zijn hoofde een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd vastgesteld in hoofdzaak op grond van bedrieglijkheid, kan ook wat u betreft niet besloten worden dat u in uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou hebben op basis van diezelfde feiten.";

2.1. Overwegende dat verzoekers een enig middel aanvoeren dat als volgt luidt:

"(...)

Schending van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991 en kennelijke beoordelingsfout.

Tegenpartij noteert dat er tussen de verschillende verklaringen van verzoekers tegenstrijdigheden bestaan die aan de geloofwaardigheid van hun relaas ernstig afbreuk zouden doen.

1. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat verzoekers een lange reeks van incidenten en vervolgingen meldden. Twee van die feiten, met name de dood van het kind van verzoekers in december 1996 en de aanval in mei 1998, worden door documenten bewezen. Dit moest door de Commissaris-generaal in rekening genomen worden. De echtheid van de neergelegde documenten wordt inderdaad nergens in twijfel gebracht. Het feit dat de Commissaris-generaal enkel vermeldt "de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan de bovenstaande vaststellingen" toont niet aan dat de Commissaris-generaal die stukken grondig bestudeerd heeft. Gezien de ernst (de dood van een baby en een gewapende roof) van de vervolgingen die verzoeker bewijst, moest de Commissaris-generaal een bijzondere motivering gebruiken om aan verzoekers te laten weten waarom hij die elementen in zijn appreciatie niet kon gebruiken.

2. Een eerste tegenstrijdigheid in hoofde van verzoekers wordt door de Commissaris-generaal als volgt samengevat: "Zo verklaarde uw echtgenote in eerste instantie dat de personen die in maart 1999 uw huis binnendrongen leden van het "Lichtend Pad" waren en niet van dezelfde beweging als de mensen die u in de jaren

voordien (MRTA) bedreigd zouden hebben. U spreekt dat tegen tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en zegt daar dat dat feit in augustus 1999 plaatsvond en dat ook deze mensen leden van de MRTA waren. Het is uiteindelijk die laatste versie die door u beiden wordt gevolgd in dringend beroep".

Verzoekster werd voor het eerst op 05.10.2000 door de Dienst Vreemdelingenzaken verhoord. Ze was op dat ogenblik in het ongewisse over het lot van haar echtgenoot (zie vraag 13: echtgenoot, land: ontvoerd). Ook haar kinderen had zij in Peru bij haar ouders moeten laten. Moreel gezien was verzoekster op dat ogenblik in een noodtoestand. In die omstandigheden is het begrijpelijk dat een zekere verwarring de eerste verklaringen van verzoekster kenmerkt.

Verzoekers bevestigen dat het incident in augustus 1999 plaatsvond en dat de mensen leden van de MRTA waren. De schijnbare tegenstrijdigheid tussen de twee verschillende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken kan gemakkelijk door de omstandigheden verklaard worden. Daarnaast moet nog rekening gehouden worden met het feit dat verzoekers in dringend beroep de versie van verzoeker handhaafden.

3. De tweede tegenstrijdigheid luidt als volgt: "Verder verklaarde uw echtgenote in dringend beroep dat op 30.01.2000 twee personen uw huis binnengekomen zijn en u hebben meegenomen (p.8) Tijdens haar eerste interview zei zij daarentegen dat dit incident plaatsvond op 01.01.2000 en bevestigde zij nogmaals dat het leden van het "Lichtend Pad" betrof. Uzelf verklaarde dan weer eerst dat u op 30.01.2000 op straat plots werd tegengehouden. Men zou u in een auto gedwongen hebben en meegenomen naar een MRTA-trainingskamp, onder de bedreiging dat men uw vrouw en kinderen reeds ontvoerd had (verslag DVZ). In strijd daarmee beweerde u later, in dringend beroep, dat u die dag op straat gevolgd werd tot aan uw huis. Terwijl men u in de auto zou geduwd hebben, zou u nog net uw vrouw gezien hebben die de deur opendeed en uw belagers zouden u verzekerd hebben dat uw vrouw niets zou gebeuren (verslag CG VS, p. 6)."

Wat de verklaringen van verzoekster in eerste instantie bij de Dienst Vreemdelingenzaken betreft, wil ze nog herhalen dat ze tijdens het verhoor verward was, omwille van haar familiale toestand, en dat het in deze context onmogelijk was alle vervolgingen met de noodzakelijke nauwkeurigheid te beschrijven. Ondanks die toestand kon verzoekster echter een groot aantal details geven, die daarna door verzoeker bevestigd werden. Verzoekers bevestigen dat verzoeker op 30.01.2000 door leden van de MRTA ontvoerd werd. Volgens de Commissaris-generaal zou verzoeker tijdens zijn verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard hebben dat hij op straat plots werd tegengehouden, en dat men hem in een auto gedwongen zou hebben, en meegenomen naar een MRTA-trainingskamp, onder de bedreiging dat men zijn vrouw en kinderen reeds ontvoerd had. De lezing van de nota's genomen tijdens het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken toont een andere werkelijkheid. In de nota's staat er te lezen:

"We werden met rust gelaten tot januari 2000. Op 30.01.2000 werd ik door 2 onbekenden tegengehouden en in een auto gedwongen. Zij zegden dat ze mijn vrouw en mijn kinderen hadden ontvoerd en dat ik maar beter met hen kon meegaan. We reden naar de jungle en passeerden onderweg zelfs een politiecontrole."

Verzoeker verklaart wel dat hij door twee onbekenden tegengehouden werd, maar verklaart nergens waar dit gebeurde. Er is dus geen sprake van een plotse arrestatie op straat. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoeker ook niet de tijd te verklaren wanneer zijn ontvoerders hem vertelden dat zijn vrouw en kinderen ook ontvoerd werden. De lezing van de rest van de verklaringen van verzoeker toont echter aan dat dit pas tijdens de ontvoering gebeurde, terwijl verzoeker zich reeds in de wagen bevond ("We reden naar de jungle en passeerden onderweg zelfs een politiecontrole. Daar moest ik mijn documenten tonen. Ik vreesde voor mijn vrouw en kinderen en liet niet merken dat er iets aan de hand was. Uiteindelijk bereikten wij een kamp van de MRTA").

Een correcte lezing van de verklaringen die verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde, is absoluut niet onverenigbaar met de verklaringen die later voor de Commissaris-generaal afgelegd werden. Ze zijn bijgevolg niet van aard om aan de geloofwaardigheid van zijn relaas enige afbreuk te doen. Ook met betrekking tot die gebeurtenis dient er opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de verklaringen van verzoeker in zijn geheel moet bestempelen. Zelfs indien

er enige onduidelijkheid bestaat over de omstandigheden van zijn ontvoering, dan staat vast dat hij een periode van 2 maanden in een MRTA-trainingskamp kon beschrijven, zodat de werkelijkheid van de feiten niet in twijfel kan getrokken worden. De verweten onnauwkeurigheid kan niet als gevolg hebben dat verzoekers aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

4. Verder stelde de Commissaris-generaal: "Bovendien dient vastgesteld te worden dat, zelfs indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, u onvoldoende gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat u in uw land een gegronde vrees voor vervolging heeft. U verklaarde immers dat u tot tweemaal toe aangifte heeft gedaan bij de politie die telkenmale een onderzoek gestart is. Naar aanleiding daarvan zouden bovendien de mannen die u in 1999 in uw huis gegijzeld hadden gearresteerd zijn. Daarenboven zou u van maart 2000 tot juni 2001 zonder enig probleem in uw land verbleven hebben."

Het feit dat verzoeker tot tweemaal toe bij de politie aangifte deed en dat de mannen die verzoekers in 1999 in hun huis gegijzeld hadden, gearresteerd werden, verandert weinig aan de werkelijkheid van de vervolgingen en aan de actualiteit van de vrees. Verzoekers werden immers door een politieke organisatie en niet door enkele personen vervolgd. De arrestatie van enkele leden had dus niet als gevolg dat de vervolgingen stopgezet werden. Het feit dat de vervolgingen sinds januari 2000 opnieuw begonnen, en bijzonder zwaar waren, maakt de opmerking van de Commissaris-generaal niet relevant en in ieder geval niet van die aard om de aanvraag als kennelijk ongegrond te kunnen bestempelen. Kennelijk in de zin van art. 52 van de Vreemdelingenwet is immers "datgene waarvan het bestaan of de natuur zich aan een redelijk mens opdringt met zulk een overtuiging dat verdergaande ondervraging niet meer nodig lijkt" (RvS; 27.10.1994, nr. 49.972, TVR, 95, p. 62).

Ook het feit dat verzoeker tijdens het jaar vóór zijn vertrek geen probleem in zijn land van oorsprong kende, kan niet rechtvaardigen dat zijn asielaanvraag als kennelijk ongegrond verklaard wordt. De Commissaris-generaal stelt gewoon: "Daarenboven zou u van maart 2000 tot juni 2001 zonder enig probleem in uw land verbleven hebben." Tegenpartij maakt dus de impliciete stelling dat verzoeker om die reden niet meer voor vervolging zou hoeven te vrezen en dat zijn asielaanvraag bijgevolg kennelijk ongegrond is. Die stelling is niet uitdrukkelijk en wordt op bijna niets gebaseerd. De afwezigheid van problemen is alleen te wijten aan het feit dat verzoeker ondergedoken leefde. Verzoeker moest immers gebruik maken van een intern vluchtalternatief dat niet redelijk was. Hij moest zich in het gebergte verborgen houden en werkte gedurende één jaar als landbouwer (verhoorverslag p. 9-10).

Verzoeker verklaarde dat hij er geen probleem kende omdat hij echt ver van alles was. De opeenvolging van problemen die hij van 1996 tot 2000 kende, laat hem redelijk denken dat hij in geval van terugkeer naar Lima opnieuw vervolgd zou worden."

2.2. Overwegende dat verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheden niet pogen te verklaren noch te weerleggen, doch enkel stellen dat dit te wijten is aan de verwarde toestand van tweede verzoekster; dat in het middel in wezen wordt gevraagd een nieuwe interpretatie te geven van de door verzoekers aangebrachte feiten; dat de Raad van State enkel in het kader van zijn marginale toetsingsbevoegdheid kan nagaan of de Commissaris-generaal zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid niet heeft overschreden; dat gelet op het aantal en de ernst van de tegenstrijdigheden, het oordeel van de Commissaris-generaal niet kennelijk onredelijk is; dat in de bestreden beslissing bovendien wordt vastgesteld dat verzoekers meer dan een jaar voorafgaand aan hun vertrek geen problemen hebben ondervonden; dat de bewering dat verzoekers ondergedoken leefden geen afbreuk doet aan de pertinentie van dit binnenlands vluchtalternatief, te meer nu blijkt dat verzoekers meer dan een jaar "ondergedoken" hebben geleefd; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 346,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig februari tweeduizend en drie, door :

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,

de H. C. VERHAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.